

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΜΟΙ

Ένα πατάρι όνειρα

Εικονογράφηση
Ναταλία Καπατσούλια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Βιβλιοδεσμοί - Γιάννης Ζαχαρόπουλος
Ένα πατάρι όνειρα

Εικονογράφηση: Ναταλία Καπατσούλια
Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

© 2015, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε.,
Βιβλιοδεσμοί - Γιάννης Ζαχαρόπουλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-330-5

Η έλλειψη ενός αγαπημένου φίλου...

Η ζωή στην πόλη είναι γεμάτη ανέσεις, ευκαιρίες, πολιτιστικά γεγονότα, εκδηλώσεις, μαγαζιά... Όλα τα έχει κανείς σε μια πόλη. Όμως η επαρχία έχει ένα βασικό πλεονέκτημα, την επαφή με τη φύση. Αυτό σκέφτεται η Σοφία και αυτό της λείπει στη μεγαλούπολη που μένει. Απολαμβάνει τα δεικτικά της πόλης, όμως συχνά την πνίγει το τόσο τιμμένο. Πηγαίνει στην έκτη τάξη του σχολείου της πυκνοκατοικημένης συνοικίας της. Είναι ένα έξυπνο κι ευγενικό κορίτσι, ενδουσιώδες, με παρορμητικό χαρακτήρα. Ζει έντονα κάθε ευχάριστη ή δυσάρεστη στιγμή.

«Αχ» αναστενάζει κοιτάζοντας τον απέναντι κήπο, που, δυστυχώς, είναι από τους λίγους της γειτονιάς της. «Τι να κάνει τώρα ο Πέτρος;» αναρωτιέται και ξεφυδάει. «Έχω μέρες να του μιλήσω, και ποιος ξέρει πόσο σύντομα θα τον ξαναδώ».

Η φωνή της μητέρας της διακόπτει τις σκέψεις

Πέτρος

Πέτρος

της. «Δε θέλεις, νομίζω, να αρχήσεις στο εχολείο! Είμαι έτοιμη;»

Προλαβαίνει στο παραπέντε το εχολικό και περιμένει, από τη νοσταλγία της, πως θα δει τον Πέτρο στη συνηθισμένη του θέση, όμως αυτός έχει πια φύγει. Τη στεναχωρεί πολύ που δεν τον βλέπει. Κάδεται με την καλή της φίλη Μαρία, που ανήσυχη τη ρωτά: «Τι έχεις Σοφία; Φαίνεσαι χλωμή...». Η Σοφία την κοιτάζει, αλλά στρέφει το βλέμμα στο παράθυρο, έτοιμη να κλάψει... «Μου λείπει πολύ ο Πέτρος...» της λέει και αρχίζουν να συζητούν γι' αυτό. «Πώς να του φαίνεται άραγε η επαρχία, Μαρία; Τι θα κάνει εκεί; Του λείπουμε άραγε;» Η Μαρία, με την ηρεμία που τη διακρίνει, προσπαθεί να την καθησυχάσει: «Ηρέμησε, εγώ είμαι είγουρη πως τα περνάει καλύτερα από εμάς στην εξοχή! Μάλλον θα έπρεπε να τον ζηλεύουμε κιόλας!». Η Σοφία έμεινε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Έτσι περνούν τα λεπτά μέχρι να φτάσουν στο εχολείο, τα οποία γίνονται ώρες μέχρι να εχολάσουν.

Τυρίζε σπιτι θλιμμένη. Η μητέρα της καταλαβαίνει τι της συμβαίνει και, για να την κάνει να νιώσει καλύτερα, της φτιάχνει τα αγαπημένα της μπισκότα.

Παρ' όλα αυτά, η διάθεση της Σοφίας δε δείχνει να καλύτερεύει.

Η μητέρα της, που δεν μπορεί να τη βλέπει άλλο έτσι, της λέει: «Γιατί δε βγαίνεις μια βόλτα, να πάρεις κι ένα δώρο στον Πέτρο; Θα το στείλουμε με το ταχυδρομείο. Κάτι σαν... ενδύμιο, ας πούμε». Πράγματι, πώς δεν το είχε σκεφτεί νωρίτερα; Καταπληκτική ιδέα! «Έχεις δίκιο, μαμά! Σε ευχαριστώ!» είπε, τρέχοντας με ενθουσιασμό προς την πόρτα. «Σοφία, τη ζακέτα σου! Να είσαι πίσω σε μια ώρα, νυχτώνει! Πού θα πας;» φώναξε η μητέρα της βλέποντάς τη να φεύγει, ανήσυχη αλλά και χαρούμενη που έλαμψε το πρόσωπο της κόρης της. «Θα πάω στο παλαιοπωλείο του δείου Έκτορα!» φώναξε η Σοφία βγαίνοντας, ενώ ένωθε να την πλημμυρίζει ένα κύμα χαράς και ανυπομονησίας. «Μην ανησυχείς!» Είχε πολλές μέρες να δει τον δείο Έκτορα, τον μεγαλύτερο αδερφό της μητέρας της! Ήταν μια ευκαιρία να τον συναντήσει και να πάρει από το παλαιοπωλείο του ό,τι χρειαζόταν.

Στο παλαιοπωλείο

Το ίδιο απόγευμα, μια άλλη παρέα παιδιών, ο Λεωνίδας, η Μπάσμα, η Ολίβια κι ο Πάρης, συναντήθηκαν μετά το σχολείο στο σπίτι της Ολίβιας. Φίλοι από πολύ μικροί και συμμαθητές, περνούσαν πολλές ώρες μαζί. Το καλοκαίρι έδιναν ραντεβού στην κοντινή πλατεία ή έπαιζαν κάτω από το μεγάλο πεύκο που βρισκόταν έξω από το παλαιοπωλείο του κυρίου Έκτορα. Τώρα όμως, τον χειμώνα, βρίσκονταν στο σπίτι μια του ενός και μια του άλλου. Περνούσαν ατέλειωτες ώρες στο διαδίκτυο, μπροστά σε μια οθόνη, έπαιζαν ηλεκτρονικά. Είχαν βαρεθεί όμως τα ίδια και τα ίδια. Ήθελαν να κάνουν κάτι διαφορετικό.

Κυρίως όμως, ήθελαν να αλλάξουν τον κόσμο, να τον κάνουν καλύτερο, κι εκείνη τη μέρα τούς ήρθε η ιδέα να γράψουν ένα βιβλίο γι' αυτό. Ένα βιβλίο που θα χωρούσε τις σκέψεις και τις ανησυχίες τους. «Ας μη χάνουμε χρόνο λοιπόν! Χρειαζόμαστε μερικές κόλλες χαρτί, στιλό και ένα καλό

τετράδιο. Πάμε να τα αγοράσουμε!» είπε η Ολίβια, η οργανωτική της παρέας, που είχε την ικανότητα να βρίσκει λύσεις στις δύσκολες καταστάσεις.

Ενδουσιασμένοι, βγήκαν από το σπίτι της Ολίβιας. «Στο τέλος του δρόμου υπάρχει ένα παλαιοπωλείο. Ίσως εκεί βρούμε και το στιλό του παππού μου. Θυμάμαι πως τον είχε χαρίσει στον ιδιοκτήτη, που ήταν πολύ καλός του φίλος. Μπορεί να μας φέρει τύχη και έμπνευση. Πάντα ο παππούς έγραφε ωραίες ιστορίες» είπε η Μπάσμα.

Η Μπάσμα ήταν ένα κορίτσι ευγενικό, με ιδιαίτερες ευαισθησίες για κάθε πλάσμα που πονούσε ή υπέφερε. Λάτρευε τη φύση, αγαπούσε κάθε κομμάτι της, είτε ζώο ήταν αυτό είτε φυτό, και δύμωνε πολύ κάθε φορά που έβλεπε τις ασυνείδητες πράξεις των ανθρώπων εναντίον της φύσης.

«Πρέπει όμως να περάσω από το σπίτι να ενημερώσω τη μητέρα μου, που θα ανησυχεί. Πηγαίνετε και θα έρθω να σας βρω» συνέχισε.

Τα παιδιά συμφώνησαν και πήραν τον δρόμο που οδηγούσε στο παλαιοπωλείο του κυρίου Έκτορα.

Το παλαιοπωλείο ήταν σε ένα μισογκρεμισμένο κτίριο που δέσποζε εκεί για πολλά χρόνια. Πλησιάζοντας όλο και πιο κοντά, είδαν μια βα-

ριά ξύλινη πόρτα με ένα εκουριασμένο ρόπτρο στο κέντρο της. Μέσα από μια εκονισμένη βιτρίνα, αντίκριζες παλιά, χρησιμοποιημένα αντικείμενα, όπως ένα κουρδιστό καρουζέλ, ένα γραμμόφωνο και δυο χειροποίητες μαριονέτες, του Τσεπέτο και του Πινόκιο. Πάνω από την ξύλινη πόρτα βρισκόταν κρεμασμένη μια ειδική πινακίδα που έγραφε με μεγάλα μισοσβησμένα γράμματα:

«ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΟ - ΟΔΟΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ 108».

Ιδιοκτήτης του παλαιοπωλείου ήταν ο κύριος Έκτορας, που, αν και ηλικιωμένος, δε σταματούσε να δουλεύει. Είχε περάσει όλη του τη ζωή μέσα σε αυτό, συνεχίζοντας την οικογενειακή παράδοση που είχαν δημιουργήσει ο παππούς και ο πατέρας του. Ήταν λάτρης των παλιών παιχνιδιών, αν και, τώρα τελευταία που το μαγαζί δεν πήγαινε και πολύ καλά, είχε αρχίσει να πλήττει. Αναζητούσε κάτι άλλο, που θα έδινε νόημα στη μονότονη ζωή του.

Μπαίνοντας τα παιδιά μέσα, καλημέριζαν τον κύριο Έκτορα και άρχισαν να περιεργάζονται τα αντικείμενα που υπήρχαν στο ισόγειο. Ο χώρος ήταν μακρόστενος και όλη η αριστερή μεριά ήταν καλυμμένη με μια τεράστια βιβλιοθήκη από ξύλο

καρδιάς. Ράφια, μικρότερα ή μεγαλύτερα, σε καλούσαν να τα εξερευνήσεις, καθώς φιλοξενούσαν λογής λογής αντικείμενα, όπως παλιά βιβλία, εγκυκλοπαίδειες, ειδικά κουτιά, παιχνίδια κουρδιστά και τόσα άλλα. Δεξιά υπήρχαν τραπεζάκια, καρέκλες, πολυθρόνες και στο βάθος του ισογείου ήταν η εκάλα που οδηγούσε στο πατάρι.

Η έντονη μυρωδιά του πολυκαιρισμένου χαρτιού και της μούχλας ανακατευόταν με την έντονη μυρωδιά του καπνού. Ο κύριος Έκτορας κάπνιζε συνέχεια και πάντα τον έβλεπες με εκείνη την ξύλινη πίπα στο στόμα, να σε κοιτάζει λες κι ήθελε τόσα να σου πει.

«Θα σας πρότεινα να ανεβείτε στο πατάρι. Κάθε ράφι εκεί, κάθε αντικείμενο έχει μια ιστορία να σας διηγηθεί...» είπε με νόημα ο κύριος Έκτορας.